

Diuen que deien que Buda digué que *el dolor és inevitable, però el patiment és opcional*. També al blog. El cuirasser ja sap que dels patiments a penes resistits en pot fer [cuiresses](#) de ferro, però aquest menestral, que té sentiments, vol que la mort no tinga [cap domini](#), tampoc el del cansament. Per això, com va dir Buda, n'hi ha dies que no té ganes de patir gens ni mica. Només en té de tornar a l'assut de [veus mirades](#). També és un [un art](#) aprendre quan cal estirar-se a l'herba, [riure](#) a cor obert i deixar-se dur per un [triple trenc d'albes](#) o per una mirada que, [penyal i falcó](#), s'alce i vole. Au i timba, ni [al cim del faralló](#) vol oblidar que el fracàs no l'ha d'esfondrar ni l'èxit enaltir-lo. Gairebé un dogma. Si n'hi ha, és aquesta la poètica: la [veu dels ulls](#) és més profunda que totes les roses i hi ha éssers que *només* reclamen ser anomenats. Perquè [existeixen](#). Cadascú té la seua [sendera](#). Cadascú té el seu [amor](#). Cadascú té els seus [perquè](#)s. I no els pot [decebre](#).